

Eliáš – číslo jeden

Prvý a Posledný

Jeff Pippenger

2023-07-31

Záverečný výrok Starého zákona predkladá zaslúbenie, že sa prorok Eliáš zjaví s posolstvom pred veľkým a hrozným dňom Pánovým.

Hľa, ja vám pošlem proroka Eliáša pred príchodom veľkého a hrozného dňa Hospodinovho. A on obráti srdce otcov k synom a srdce synov k ich otcom, aby som neprišiel a neudrel zem kľatbou. Malachiáš 4, 5. 6.

Biblia jasne hovorí, že „veľký a hrozný deň Hospodinov“ alebo „kľatba“, ktorou Boh „udiera zem“, sú takisto symbolicky znázornené ako „sedem posledných rán“ alebo „Boží hnev“ v knihe Zjavenie. Pätnásta kapitola Zjavenia uvádza prorocký rámec, ktorý vedie k vyliatiu veľkých a hrozných siedmich posledných rán v šestnástej kapitole.

A videl som iné znamenie na nebi, veľké a obdivuhodné: sedem anjelov, ktorí mali sedem posledných rán; lebo v nich sa naplnil Boží hnev.

A videl somoby sklené more zmiešané s ohňom; a tých, ktorí zvíťazili nad šelmou i nad jej obrazom, i nad jej znamením, i nad číslom jej mena, stáť na sklenom mori a mať Božie harfy. A spievajú pieseň Mojžiša, služobníka Božieho, a pieseň Baránkovu a hovoria: Veľké a obdivuhodné sú tvoje skutky, Pane, Bože všemohúci; spravodlivé a pravdivé sú tvoje cesty, Kráľ svätých. Kto by sa ťa nebál, Pane, a neoslavoval tvoje meno? Lebo ty jediný si svätý; lebo všetky národy prídu a budú sa klaňať pred tebou, lebo tvoje súdy sa stali zjavnými.

A potom som sa pozrel, a hľa, otvoril sa v nebi chrám stánku svedectva. A zo chrámu vyšlo sedem anjelov, ktorí mali sedem rán, odetí v čisté a biele plátno a prepásaní na prsiach zlatými pásmi. A jedna zo štyroch bytostí dala siedmim anjelom sedem zlatých čiaš, plných hnevu Boha, ktorý žije na veky vekov. A chrám sa naplnil dymom od slávy Božej a od jeho moci; a nikto nemohol vojsť do chrámu, dokiaľ sa nedovršilo sedem rán siedmich anjelov. Zjavenie 15:1–8.

Dôvod, prečo „nikto nemohol vojsť do chrámu, dokiaľ sa nedokončilo sedem rán siedmich anjelov“, je ten, že možnosť získať spasenie sa uzatvára, keď je chrám v pätnástej kapitole naplnený dymom. Skúšobný čas, ktorý bolo ľudstvu dané na pokánie a nájdenie spasenia, sa tým končí. Keď je tento časový bod dosiahnutý, „veľký a hrozný deň Hospodinov“, ktorý Ján nazýva „sedem posledných rán“, je vyliaty ešte pred druhým príchodom Krista. Malachiáš nazval ten deň „hrozným“ a Izaiáš ho označuje za Boží „neobyčajný čin“.

Lebo Hospodin povstane ako na vrchu Peracim, rozhnevá sa ako v údolí pri Gibeóne, aby vykonal svoje dielo, svoje neobyčajné dielo, a uskutočnil svoj čin, svoj zvláštny čin. A tak teraz nebud'te posmievačmi, aby sa vaše putá neutužili; lebo som počul od Pána, Hospodina zástupcov, o záhube, ba o rozhodnutí nad celou zemou. Izaiáš 28:21, 22.

Hoci Božie „neobvyklé dielo“ zahŕňa „celú zem“, inšpirované svedectvo jasne uvádza, že vyliatie rán je spojené so vzburou jedného národa.

„Cudzie národy budú nasledovať príklad Spojených štátov. Hoci ona ide vpred, predsa tá istá kríza príde na náš ľud vo všetkých častiach sveta.“ Testimonies, zväzok 6, 395.

„Keď sa Amerika, krajina náboženskej slobody, zjednotí s pápežstvom v nátlaku na svedomie a v nútení ľudí, aby ctili falošný sabat, ľud každého národa na celej zemi bude privedený k tomu, aby nasledoval jej príklad.“ Testimonies, zväzok 6, 18.

Každý národ naplní kalich svojho času skúšky, ale „súdy Božie“, ktoré sestra Whiteová označuje ako „národnú skazu“, „čas Božích zhubných súdov“, ako tiež nazýva dejiny, ktoré sa začínajú pri nedeľnom zákone v Spojených štátoch, nie sú siedmimi poslednými ranami.

„Prichádza čas, keď Boží zákon bude v našej krajine v osobitnom zmysle zrušený. Vládcovia nášho národa budú prostredníctvom zákonodarných opatrení presadzovať nedeľný zákon, a tak bude Boží ľud uvedený do veľkého nebezpečenstva. Keď náš národ vo svojich zákonodarných radách prijme zákony, ktoré budú viazať svedomie ľudí vo veci ich náboženských výsad, vynucujúc zachovávanie nedele a uplatňujúc utláčateľskú moc proti tým, ktorí zachovávajú sobotu siedmeho dňa, Boží zákon bude v našej krajine na všetky praktické účely zrušený; a po národnom odpadnutí bude nasledovať národná skaza.“ Review and Herald, 18. december 1888.

Božie súdy, ktoré sestra Whiteová označuje ako „národnú skazu“, sa začínajú pri celoštátnom nedeľnom zákone a označujú začiatok Božieho „neobyčajného diela“, hoci Božie neobyčajné dielo sú presnejšie posledných sedem rán. Úplnejší obraz Božieho neobyčajného diela sa objaví, keď sa k línii Božích výkonných súdov pridá vyslobodenie z Egypta. Egyptské rany, hoci ich bolo desať, boli rozdelené. Prvé tri boli odlíšené od posledných siedmich. Tak teda vyslobodenie z Egypta označuje časové obdobie predstavené prvými tromi ranami, ktoré sa začína národnou skazou Spojených štátov a pokračuje až dovtedy, kým Michael povstane a ľudská doba milosti sa uzavrie.

„Božie súdy dopadnú na tých, ktorí sa usilujú utláčať a ničiť Jeho ľud. Jeho dlhovravá zhovievavosť voči bezbožným posmeľuje ľudí v priestupku, no ich trest je napriek tomu istý a hrozný, pretože je dlho odkladaný. Lebo Hospodin povstane ako na vrchu Peracim, bude rozhorčený ako v údolí Gibeón, aby vykonal svoje dielo, svoje neobyčajné dielo, a uskutočnil svoj čin, svoj neobyčajný čin.“ Izaiáš 28:21. Pre nášho milosrdného Boha je čin potrestania neobyčajným činom. „Akože žijem, hovorí Pán Hospodin, nemám záľubu v smrti bezbožného.“ Ezechiel 33:11. Hospodin je „milosrdný a ľútostivý, zhovievajúci, hojný v добрôte a pravde, ... odpúšťajúci nepravosť, priestupok i hriech.“ Predsa však „vinníka nijakým činom nenechá bez trestu.“ Hospodin je pomalý do hnevu a veľký v moci, ale bezbožného nijako neospravedlní.“ Exodus 34:6, 7; Náhum 1:3. Strašnými činmi v spravodlivosti obháji autoritu svojho pošliapaného zákona. Závažnosť odpłaty, ktorá čaká priestupníka, možno posúdiť podľa Pánovej neochoty vykonať spravodlivosť. Národ, ktorý dlho znáša a ktorý neudrie, kým v Božom účtovaní nenaplní mieru svojej nepravosti, napokon vypije kalich hnevu nezmiešaného s milosrdenstvom.“

„Keď Kristus ukončí svoje prihováranie sa vo svätyni, bude vyliaty nezmiešaný hnev, ktorým sa hrozí tým, čo sa klaňajú šelme a jej obrazu a prijímajú jej znak (Zjavenie 14, 9. 10). Rany, ktoré dopadli na Egypt, keď sa Boh chystal vyslobodiť Izrael, boli svojím charakterom podobné tým strašnejším a rozsiahlejším súdom, ktoré majú dopadnúť na svet tesne pred konečným vyslobodením Božieho ľudu. Zjavovateľ pri opise týchto hrozných rán hovorí: ‚Na ľudoch, ktorí mali znak šelmy a klaňali sa jej obrazu, sa vyhodil zhubný a bolestivý vred.‘ More ‚sa obrátilo na krv ako mŕtveho človeka; a zomrela každá živá duša v mori.‘ A ‚rieky a pramene vôd ... sa zmenili na krv.‘ Akékoľvek strašné sú tieto údery, Božia spravodlivosť zostáva úplne ospravedlnená. Boží anjel vyhlasuje: ‚Spravodlivý si, Pane, ... že si takto súdil. Lebo vyliali krv svätých a prorokov, a Ty si im dal piť krv; lebo sú toho hodní.‘ Zjavenie 16, 2–6. Tým, že odsúdili Boží ľud na smrť, privolali na seba vinu za ich krv práve tak skutočne, ako keby ju boli preliali vlastnými rukami. Podobne Kristus vyhlásil Židov svojej doby za vinných zo všetkej krvi svätých mužov, ktorá bola preliata od dní Ábela; lebo mali toho istého ducha a usilovali sa konať to isté dielo ako títo vrahovia prorokov.“

„V pohrome, ktorá nasleduje, je slnku daná moc, ‚aby páliło ľudí ohňom. A ľudia boli spálení veľkou horúčavou.‘ Verše 8, 9. Proroci takto opisujú stav zeme v tomto hroznom čase: ‚Zem smúti; ... lebo poľná úroda zahynula.... Všetky stromy poľa uschli, lebo radosť uschla spomedzi synov ľudských.‘ ‚Zrno zhnilo pod svojimi hrudami, sýpky spustli.... Ako stenajú zvieratá! Stáda dobytky sú zmätené, lebo nemajú pašu.... Vodné toky vyschli a oheň strávil pastviny púšte.‘ ‚Piesne chrámu sa v ten deň obrátia na kvílenie, hovorí Pán Hospodin; na každom mieste bude mnoho mŕtvych tiel; budú ich vynášať mlčky.‘ Joel 1:10–12, 17–20; Amos 8:3.

„Tieto rany nie sú všeobecné, inak by boli obyvatelia zeme úplne vyhubení. Budú to však najstrašnejšie pohromy, aké kedy smrteľníci poznali. Všetky súdy nad ľuďmi pred uzavretím doby milosti boli zmiešané s milosrdenstvom. Kristova prihovárajúca sa krv chránila hriešnika pred tým, aby na neho dopadla plná miera jeho viny; ale pri konečnom súde sa hnev vylieva bez prímеси milosrdenstva.

„V ten deň budú zástupy túžiť po útočisku Božieho milosrdenstva, ktorým tak dlho opovrhovali. ‚Hľa, prichádzajú dni, vraví Pán Hospodin, keď pošlem na krajinu hlad, nie hlad po chlebe ani smäd po vode, ale po počúvaní slov Hospodinových. A budú blúdiť od mora k moru a od severu až na východ; budú sa potácať sem a ta, aby hľadali slovo Hospodinovo, ale nenájdu ho.‘ Amos 8,11.12.“ Veľký spor vekov, 627–629.

V predchádzajúcom odseku sa uvádzalo: „Národ, s ktorým má dlhú zhovievavosť a ktorý nezasiahne, kým v Božom úcte nenaplní mieru svojej neprávosti, napokon vypije kalich hnevu nezmiešaného s milosrdenstvom.“ V tom istom odseku tiež napísala: „Rany, ktoré dopadli na Egypt, keď sa Boh chystal vyslobodiť Izrael, boli svojím charakterom podobné tým strašnejším a rozsiahlejším súdom, ktoré majú prísť na svet tesne pred konečným vyslobodením Božieho ľudu.“ Národ (Spojené štáty), ktorý naplní „mieru neprávosti“, postihnú rany podobné desiatim ranám v Egypte.

Egyptské rany boli rozdelené do dvoch období. Prvé tri rany postihli všetkých, ale sedem posledných rán postihlo iba Egyptanov.

A v ten deň oddelím krajinu Góšen, v ktorej prebýva môj ľud, takže tam nebudú nijaké roje múch; aby si poznal, že ja som Hospodin uprostred zeme. Exodus 8:22.

Prvé tri rany v Egypte postihli všetko, no Góšen, kde bývali Hebreji, nebol zasiahnutý poslednými siedmimi ranami Egypta. Spojené štáty sú národom, ktorý pri nedeľnom zákone naplní kalich svojej neprávosti. V tom bode po národnom odpadnutí nasleduje národná skaza, no súdy, ktoré spôsobujú národnú skazu, sú zmiešané s milosrdenstvom, až kým Michael nepovstane a skúšobný čas sa neuzavrie pre celé ľudstvo. Pri nedeľnom zákone v Spojených štátoch sa väčšina tých, ktorí sa teraz hlásia k zachovávaniu soboty, pokloní vrchnostiam a prijme znamenie šelmy. V tom čase sa otázka nedeľného zákona stáva duchovnou skúškou pre tých, ktorí stáli mimo adventizmu. Od nedeľného zákona v Spojených štátoch až do chvíle, keď Michael povstane, prebieha veľké zhromažďovanie robotníkov jedenástej hodiny, no pre tých, ktorí sú pred nedeľným zákonom bráni na zodpovednosť za svetlo soboty siedmeho dňa, už boli dvere zatvorené.

„Čoraz viac, ako plynú dni, je zjavné, že Božie súdy sú vo svete. Ohňom, potopou a zemetrasením varuje obyvateľov tejto zeme pred svojím blízkym príchodom. Blíži sa čas, keď nastane veľká kríza v dejinách sveta, keď každý pohyb v Božej vláde bude sledovaný s intenzívnym záujmom a nevýslovnou úzkosťou. V rýchlom slede budú Božie súdy nasledovať jeden za druhým — oheň a potopa a zemetrasenie, s vojnou a krviprelieváním.“

„Ó, keby ľud poznal čas svojho navštívenia! Mnohí ešte nepočuli skúšajúcu pravdu pre tento čas. Mnohí sú takí, s ktorými zápasí Duch Boží. Čas Božích zhubných súdov je časom milosti pre tých, ktorí nemali príležitosť poznať, čo je pravda. Pán na nich zhliadne s nežnosťou. Jeho srdce milosrdenstva je pohnuté; Jeho ruka je ešte stále vystretá, aby zachraňovala, zatiaľ čo dvere sú zatvorené pre tých, ktorí nechceli vojsť.“

„Božie milosrdenstvo sa zjavuje v Jeho dlhej zhovievavosti. Zadržiava svoje súdy a čaká, kým bude všetkým ohlásené posolstvo výstrahy. Ó, keby náš ľud pocítil tak, ako by mal, zodpovednosť, ktorá na ňom spočíva, aby svetu odovzdal posledné posolstvo milosrdenstva, aké nádherné dielo by bolo vykonané!“ Testimonies, zväzok 9, 97.

V predchádzajúcej stati označila, že „čas Božích ničivých súdov je časom milosti pre tých, ktorí nemali príležitosť spoznať, čo je pravda.“ V nasledujúcej stati sa na toto časové obdobie odvoláva ako na „čas súženia“.

„Videla som, že svätá sobota je a bude oddelujúcim múrom medzi pravým Božím Izraelom a neveriacimi; a že sobota je veľkou otázkou, ktorá má zjednotiť srdcia Božích drahých očakávajúcich svätých. A keby niekto uveril, zachovával sobotu a prijal požehnanie, ktoré ju sprevádza, a potom by sa jej vzdal a prestúpil sväté prikázanie, zavrel by si brány Svätého mesta proti sebe, tak isto, ako isto jestvuje Boh, ktorý vládne na nebi nad nami. Videla som, že Boh má deti, ktoré sobotu nevidia a nezachovávajú. Neodmietli svetlo o nej. A na začiatku času súženia sme boli naplnení Duchom Svätým, keď sme vyšli a plnšie zvestovali sobotu. To rozzúrilo cirkev a menovitých adventistov, pretože nemohli vyvrátiť pravdu o sobote. A v tomto čase všetci Boží vyvolení jasne videli, že máme pravdu, a vyšli a znášali s nami prenasledovanie.“ A Word to the Little Flock, 18, 19.

Hoci bol tento úryvok trochu upravený, ten istý práve citovaný text sa nachádza aj v knihe *Early Writings*. V tejto knihe pridáva komentár k svojmu výroku o „čase súženia“. A *Word to the Little Flock* bola prvou publikáciou sklamaných verných milleritov po Veľkom sklamaní z 22. októbra 1844 a o desaťročia neskôr, keď redaktori použili časti tejto brožúry na zaradenie do knihy *Early Writings*, objasnili, že „čas súženia“, o ktorom bola reč, nebol sedem posledných rán, lebo keď sa vylieva sedem posledných rán, so súdmi už nie je zmiešané nijaké milosrdenstvo.

„1. Na strane 33 je uvedené toto: ‚Videla som, že svätá sobota je a bude oddelujúcim múrom medzi pravým Božím Izraelom a neveriacimi; a že sobota je veľkou otázkou, ktorá zjednotí srdcia Božích drahých, očakávajúcich svätých. Videla som, že Boh má deti, ktoré sobotu nevidia a nezachovávajú. Neodmietli svetlo o nej. A na počiatku času súženia sme boli naplnení Duchom Svätým, keď sme vyšli a plnšie hlásali sobotu.‘“

„Tento pohľad bol daný v roku 1847, keď medzi adventnými bratmi zachovávalo sobotu iba veľmi málo, a aj z týchto len málokto predpokladali, že jej zachovávanie má dostatočný význam na to, aby viedlo deliacu čiaru medzi Božím ľudom a neveriacimi. Teraz sa začína ukazovať naplnenie tohto pohľadu. ‚Začiatok toho času súženia,‘ o ktorom sa tu hovorí, sa nevzťahuje na čas, keď sa rany začnú vylievať, ale na krátke obdobie tesne predtým, ako budú vyliate, kým je Kristus vo svätyni. V tom čase, keď sa dielo spasenia chýli k záveru, bude na zem prichádzať súženie a národy sa budú hnevať, no budú zadržované, aby neprekazili dielo tretieho anjela. V tom čase príde ‚neskorý dážď‘, čiže občerstvenie od prítomnosti Pána, aby dal moc mocnému hlasu tretieho anjela a pripravil svätých, aby obstáli v období, keď bude vyliatych sedem posledných rán.“ *Early Writings*, 85.

Pri zákone o nedeli v Spojených štátoch bude po národnom odpadnutí nasledovať národná skaza. Pri tomto zákone o nedeli sa adventizmus v Spojených štátoch rozdelí na dve triedy: jedna prijme znamenie šelmy, druhá pečať Božiu. Národná skaza Spojených štátov je znázornená prvými tromi egyptskými ranami. Tieto súdy pokračujú až do uzavretia času milosti pre ľudstvo; potom bude vyliatych sedem posledných rán, ktoré nie sú zmiešané s milosrdenstvom.

Mojím zámerom nie je ani tak hovoriť o prorockých dejinách Egypta, ako skôr o skutočnosti, že Ellen White označuje Egypt za symbol národa, ktorý prinúti celý svet prijať znamenie šelmy; keď tak robí, používa začiatok na znázornenie konca, čo je prorockým podpisom Ježiša ako Alfy a Omegy. V príbehu o Exode, keď Hospodin vstupuje do zmluvy so starovekým Izraelom, predstavuje sa novým menom.

Potom Hospodin povedal Mojžišovi: Teraz uvidíš, čo urobím faraónovi; lebo silnou rukou ich prepustí a silnou rukou ich vyženie zo svojej krajiny.

A Boh prehovoril k Mojžišovi a riekol mu: Ja som Hospodin. A zjavil som sa Abrahámovi, Izákovi a Jákobovi ako všemohúci Boh, ale pod mojím menom JEHOVAH som im nebol známy.

A aj s nimi som ustanovil svoju zmluvu, aby som im dal kanaánsku krajinu, krajinu ich putovania, v ktorej boli cudzincami. A aj som počul stonanie synov Izraelových, ktorých Egyptania držia v otroctve; a rozpamätal som sa na svoju zmluvu. Preto povedz synom

Izraelovým: Ja som Hospodin, a vyvediem vás spod bremien Egypt'anov a vyslobodím vás z ich otroctva a vykúpim vás vystretým ramenom a veľkými súdmi. A vezmem si vás za ľud a budem vám Bohom; a poznáte, že ja som Hospodin, váš Boh, ktorý vás vyvádza spod bremien Egypt'anov. A uvediem vás do krajiny, o ktorej som prisahal, že ju dám Abrahámovi, Izákovi a Jákobovi; a dám vám ju do dedičstva. Ja som Hospodin.

A Mojžiš takto hovoril synom Izraela; ale nepočúvali Mojžiša pre sklúčenosť ducha a pre kruté otroctvo. Exodus 6:1–9.

Pán tu označuje Mojžiša za predstaviteľa svojej zmluvy, tak ako nimi boli Jakob, Izák a Abrahám. Až do Mojžišových dejín bolo meno JEHOVA Abrahámovi a jeho potomkom neznáme a v dejinách obnovenia Abrahámovej zmluvy, keď mali byť Hebreji vyslobodení z egyptského otroctva, Pán uvádza nové zjavenie svojho charakteru, lebo meno prorocky predstavuje charakter. Keď Abram vstúpil do zmluvy s Pánom, Pán zmenil jeho meno na Abrahám. Na začiatku proroctva o egyptskom otroctve bolo meno ľudského predstaviteľa zmluvy zmenené a na konci tohto proroctva Boh uviedol pre seba nové meno.

Abrám vstúpil do zmluvy v pätnástej kapitole a tam bolo predložené proroctvo o egyptskom otroctve na štyristo rokov. V sedemnásťkej kapitole bol Abrámovi daný obrad obriezky a mená jeho i Sára boli zmenené.

O štyristo rokov neskôr bol Mojžiš povolaný, aby naplnil Abrahámove štvorstoročné proroctvo. Abrahám, Izák, Jákob a Mojžiš všetci predstavujú stoštyridsaťštyritisíc, ktorí v posledných dňoch vstupujú do zmluvy s Pánom.

„V posledných dňoch dejín tejto zeme má byť obnovená Božia zmluva s jeho ľudom, ktorý zachováva jeho prikázania.“ Review and Herald, 26. februára 1914.

Oddelenie zachovávateľov soboty, ktorí prijímú znamenie šelmy, od zachovávateľov soboty, ktorí prijímú pečať Božiu, sa uskutoční pri nedeľnom zákone. Toto oddelenie je znázornené v podobenstve o desiatich pannách.

„Podobenstvo o desiatich pannách z Matúša 25 takisto znázorňuje skúsenosť adventného ľudu.“ Veľký spor, 393.

„Často sa odvolávam na podobenstvo o desiatich pannách, z ktorých päť bolo múdrych a päť nerozumných. Toto podobenstvo sa naplnilo a naplní do najmenej bodky, lebo má osobitné uplatnenie pre tento čas a podobne ako posolstvo tretieho anjela sa naplnilo a bude i naďalej prítomnou pravdou až do konca času.“ Review and Herald, 19. augusta 1890.

Podobenstvo sa naplnilo 22. októbra 1844, keď boli v dejinách millerizmu oddelené múdre a bláznivé panny. Začiatok adventizmu predstavuje koniec adventizmu a oddelenie na konci je naplnením podobenstva o desiatich pannách; oddelenie na konci je spôsobené nedeľným zákonom.

„Tieto podobenstvá opäť učia, že po súde už nebude nijaký čas milosti. Keď je dielo evanjelia dokonané, bezprostredne nato nasleduje oddelenie medzi dobrými a zlými a osud každej skupiny je navždy určený.“ Christ's Object Lessons, 123.

Podobenstvo o desiatich pannách ukazuje, že pri nedeľnom zákone v Spojených štátoch prijímajú pečať Božiu múdre panny adventizmu a znamenie šelmy prijímajú bláznivé panny adventizmu. Bláznivé panny sú tiež znázornené ako Laodicejci.

„Stav Cirkvi, ktorý predstavujú nerozumné panny, je tiež označený ako laodicejský stav.“

Review and Herald, 19. augusta 1890.

V posledných dňoch, keď Boh obnoví svoju zmluvu so svojím ľudom zachovávajúcim Jeho prikázania, Boh zjaví o sebe nové meno, tak ako to učinil, keď obnovil zmluvu v čase Mojžiša. Stav bláznivých panien spočíva v tom, že nemajú olej, a stav Laodicejčanov spočíva v tom, že sú príliš slepi na to, aby videli, že nemajú olej. Je zrejmé, že ak sú bláznivé panny Laodicejčanmi, potom múdre panny sú Filadelfčanmi.

A anjelovi cirkvi vo Filadelfii napíš: Toto hovorí ten Svätý, ten Pravdivý, ten, ktorý má kľúč Dávidov, ktorý otvára, a nik nezatvára, a zatvára, a nik neotvára: Poznám tvoje skutky; hľa, postavil som pred tebou otvorené dvere, a nik ich nemôže zatvoriť, pretože máš malú moc, a zachoval si moje slovo, a nezaprel si moje meno.

Hľa, dám tých zo synagógy satanovej, ktorí hovoria, že sú Židia, a nie sú, ale klamú; hľa, spôsobím, že prídu a budú sa klaňať pri tvojich nohách a spoznajú, že som si ťa zamiloval. Pretože si zachoval slovo mojej trpezlivosti, aj ja ťa zachovám od hodiny skúšky, ktorá príde na celý svet, aby vyskúšala tých, čo bývajú na zemi.

Aj, prídem čoskoro: drž pevne, čo máš, aby nikto nevzal tvoju korunu. Toho, kto zvíťazí, učiním stĺpom v chráme svojho Boha a už viacej nevyjde von; a napíšem na neho meno svojho Boha i meno mesta svojho Boha, nového Jeruzalema, ktorý zostupuje z neba od môjho Boha; a napíšem na neho svoje nové meno. Kto má ucho, nech počuje, čo Duch hovorí cirkvám.

Zjavenie 3:7–13.

Filadelfskí predstavujú sto štyridsaťštyritisíc a je im prisľúbené, že Boh na nich napíše svoje nové meno. Keď Pán vstúpi do zmluvy so sto štyridsaťštyritisíc, predstaví o sebe nové meno.

Abrahámovi Pán povedal, že je Všemohúci Boh.

Keď mal Abram deväťdesiatdeväť rokov, Hospodin sa ukázal Abramovi a povedal mu: Ja som všemohúci Boh; choď predo mnou a buď bezúhonný. A uzavriem svoju zmluvu medzi mnou a tebou a preveľmi ťa rozmnožím. Vtedy Abram padol na svoju tvár, a Boh hovoril s ním takto: Čo sa mňa týka, hľa, moja zmluva je s tebou, a budeš otcom mnohých národov. A tvoje meno sa už nebude volať Abram, ale tvoje meno bude Abrahám; lebo som ťa ustanovil za otca mnohých národov. 1. Mojžišova 17:1–5.

Keď Pán po prvý raz vstúpil do zmluvy s vyvoleným ľudom za čias Abraháma, označil sa ako všemohúci Boh. Keď svoju zmluvnú známosť ďalej rozvinul za čias Mojžiša, po prvý raz sa označil ako JEHOVA. Keď Ježiš prišiel potvrdiť zmluvu s mnohými na jeden týždeň, uviedol nové meno Boha, ktoré bolo v Starom zákone vyslovené iba jeden raz, a to Babylončanom.

Vtedy sa kráľ Nebukadnesar veľmi zadivil, rýchlo vstal, prehovoril a povedal svojim radcom: Či sme neuvrhli do stredu ohňa troch zviazaných mužov? Odpovedali a riekli kráľovi: Istotne,

kráľu. On odpovedal a povedal: Hľa, vidím štyroch mužov, rozviazaných, chodiacich uprostred ohňa, a niet na nich nijakej ujmy; a podoba štvrtého je ako Syn Boží. Daniel 3:24, 25.

Je veľmi ľahké preukázať, že tretia kapitola Daniela označuje nedeľný zákon v Spojených štátoch. V Danielovi 3 Šadrach, Méšach a Abéd-Negó predstavujú stoštyridsaťštyritisíc. Tých stoštyridsaťštyritisíc sú tí, ktorí naposledy obnovujú zmluvu. V Danielovi 3 vidíme prorocké znázornenie dejín nedeľného zákona a neskorého dažďa. Kristus bol a bude v ohňoch prenasledovania so svojimi troma vernými, ktorí predstavujú nielen stoštyridsaťštyritisíc, ale aj posolstvá troch anjelov. V ohni, ktorý predobrazuje krízu nedeľného zákona, je označený jedným zo svojich mien, a je to meno, ktoré by nebolo uvedené do dejín, kým Kristus neprišiel ako Syn Boží. V znázornení tretej kapitoly vidíme tých, ktorí na konci sveta obnovujú zmluvu, ako počas záverečnej krízy prichádzajú do styku s Kristom, a On má meno, ktoré nikto nepoznal.

Skôr než sa príliš vzdialíme od nášho uvažovania o egyptskom vyslobodení ako o znázornení nedeľného zákona v Spojených štátoch, mali by sme si pripomenúť, že predtým, ako sa v Egypte začala prvá z desiatich rán, existovalo skutočné hnutie za sobotu.

A faraón povedal: Hľa, ľudu tejto krajiny je teraz mnoho, a vy ich odvádzate od ich bremien, aby odpočívali. A faraón ešte v ten istý deň rozkázal dozorcov nad ľuďom i ich predákom a povedal: Už nebudete dávať ľudu slamu na výrobu tehál ako prv; nech si idú a nazbierajú slamu sami. Ale počet tehál, ktorý robievali prv, im uložíte; nič z neho nezmenšíte. Lebo sú zahľáví; preto kričia a hovoria: Poďme, obetujme svojmu Bohu. Nech sa na tých mužov uvalí viac práce, aby sa ňou zaoberali a nehládali na márne slová. A dozorcovia nad ľuďom i ich predáci vyšli a hovorili ľudu takto: Takto vraví faraón: Nedám vám slamu. Choďte a zadovážte si slamu, kde ju nájdete; avšak z vašej práce sa nič neubudne. Ľud sa teda rozptýlil po celej egyptskej krajine, aby zbieral strnisko namiesto slamy. A dozorcovia ich súrili a hovorili: Splňte svoje práce, svoje denné úlohy, ako keď bola slama. A predákov synov Izraelových, ktorých faraónovi dozorcovia ustanovili nad nimi, bili a vypytovali sa: Prečo ste nesplnili svoju určenú normu pri výrobe tehál ani včera, ani dnes, ako prv? Vtedy prišli predáci synov Izraelových a volali k faraónovi: Prečo takto nakladáš so svojimi služobníkmi? Tvojim služobníkom sa nedáva slama, a predsa nám hovoria: Robte tehly! A hľa, tvoji služobníci sú bití; vina je však na tvojom vlastnom ľude. Ale on povedal: Zahľáťate, zahľáťate; preto hovoríte: Poďme, obetujme Hospodinovi. Preto teraz choďte a pracujte; slama vám nebude daná, a predsa odovzdáte určený počet tehál. A predáci synov Izraelových videli, že sú v zlom postavení, keď bolo povedané: Nič neumenšíte zo svojho denného počtu tehál. Exodus 5:5–19.

Pred nedeľným zákonom bude narastať agitácia proti tým, ktorí zachovávajú sobotu siedmeho dňa, tak ako to bolo pred egyptskými ranami. Mojžiš bol tým, koho Egyptania aj Hebreji označovali za toho, kto spôsobuje všetky tie ťažkosti, tak ako Achab obvinil Eliáša.

A stalo sa, keď Achab uvidel Eliáša, že mu povedal: Či si to ty, ten, čo uvádza Izrael do nešťastia? A on odpovedal: Nie ja som uviedol Izrael do nešťastia, ale ty a dom tvojho otca, pretože ste opustili prikázania Hospodina a nasledoval si Bálov. 1 Kráľov 18:17, 18.

Príbeh Mojžiša znázorňuje dejiny nedeľného zákona a príbeh Eliáša znázorňuje dejiny nedeľného zákona. Spolu, alebo oddelene, sú Mojžiš a Eliáš symbolmi. Pri Kristovom premenení spolu predstavovali stoštyridsaťštyritisíc tých, ktorí nezomrú, a tých, ktorí zomierajú v Pánovi. Mojžiš bol vzkriesený, Eliáš nikdy nezomrel. Sú tiež dvoma prorokmi, ktorí sú trýzniteľmi ľudu v Zjavení jedenást'. Prostredníctvom Mojžiša a Eliáša ako symbolov je predstavených mnoho právd a dúfame, že sa tomu budeme venovať neskôr.

Hľa, ja vám pošlem proroka Eliáša, prv ako príde veľký a hrozný deň Hospodinov. A on obráti srdce otcov k synom a srdce synov k ich otcom, aby som neprišiel a neudrel zem kľatbou. Malachiáš 4, 5. 6.

Tesne pred uzavretím času milosti pre ľudstvo sa má zjaviť „prorok Eliáš“ so zvláštnym posolstvom, ktoré obráti „srdce otcov k synom a srdce synov k ich otcom“. Všetci proroci svedčia o konci sveta a všetci sa navzájom zhodujú.

A duchovia prorokov sa podriaďujú prorokom. Lebo Boh nie je Bohom neporiadku, ale pokoja, ako vo všetkých cirkvách svätých. 1. Korinťanom 14,32.33.

Eliášovo posolstvo prichádza tesne pred veľkým a hrozným dňom Pánovým; preto je to to isté zvláštne posolstvo v knihe Zjavenia, ktoré je predstavené ako „Zjavenie Ježiša Krista“. Keď „čas je blízko“, Eliášovo zvláštne posolstvo ukazuje Božím „služobníkom veci, ktoré sa majú onedlho stať“.

Zjavenie Ježiša Krista, ktoré mu dal Boh, aby ukázal svojim sluhom, čo sa má čoskoro stať; a on to poslal a oznámil skrze svojho anjela svojmu sluhovi Jánovi, ktorý vydal svedectvo o slove Božom, o svedectve Ježiša Krista a o všetkom, čo videl. Blahoslavený, kto číta, a tí, čo počúvajú slová tohto proroctva a zachovávajú, čo je v ňom napísané, lebo čas je blízko. Zjavenie 1,1–3.

Všimnite si, že keď Malachiáš používa Eliáša ako symbol, zahŕňa aj priamy odkaz na zachovávanie prikázaní.

Pamätajte na zákon Mojžiša, môjho služobníka, ktorý som mu prikázal na Chórebe pre celý Izrael, s ustanoveniami a súdmi. Hľa, pošlem vám proroka Eliáša pred príchodom veľkého a hrozného dňa Hospodinovho. A on obráti srdce otcov k synom a srdce synov k ich otcom, aby som neprišiel a nestrelal zem kľatbou. Malachiáš 4:4–6.

Tieto tri verše sú poslednými veršami Starej zmluvy a obsahujú záverečné zaslúbenie Starej zmluvy, ako aj dôraz na zachovávanie Desatora. V knihe Zjavenie je sedem „blahoslavenstiev“ a posledné z nich je blahoslavenstvom pre tých, ktorí zachovávajú Desatoro.

Ja som Alfa i Omega, počiatok i koniec, prvý i posledný. Blahoslavení sú tí, ktorí zachovávajú Jeho prikázania, aby mali právo na strom života a aby vošli bránami do mesta. Zjavenie 22,13.14.

Posledné zaslúbenie v Starej zmluve nás vyzýva, aby sme „pamätali“ na Desatoro, no tým zároveň zdôrazňuje to jedno prikázanie, ktoré obsahuje príkaz „pamätaj“.

Pamätaj na sobotný deň, aby si ho svätzil. Šesť dní budeš pracovať a konať všetku svoju prácu; ale siedmy deň je sobota Hospodina, tvojho Boha; nebudeš v ňom konať nijakú prácu, ani ty, ani tvoj syn, ani tvoja dcéra, ani tvoj sluha, ani tvoja slúžka, ani tvoj dobytok, ani cudzinec, ktorý je v tvojich bránach. Lebo za šesť dní učinil Hospodin nebo a zem, more i všetko, čo je v nich, a odpočinul siedmeho dňa; preto Hospodin požehnal sobotný deň a posvätil ho. Exodus 20:8–11.

Posledné zaslúbenie v Starej i Novej zmluve zdôrazňuje Božie prikázania, s osobitným dôrazom na sobotu siedmeho dňa. Malachiáš hovorí, aby sme „pamätali“, a Ján nás uisťuje, že sme blahoslavení, ak tak činíme. Sobota siedmeho dňa pripomína Božie stvorenie a jeho tvorivú moc. Sobota sa zároveň stáva predmetom sporu v posledných dňoch dejín zeme. Keď Ján zaznamenáva „blahoslavenstvo“ nad tými, ktorí zachovávajú jeho prikázania, jednoducho zaznamenáva to, čo vyhlásil Ježiš, Alfa i Omega, počiatok i koniec, prvý i posledný. Preto posledné zaslúbenie Novej zmluvy súvisí so sobotou siedmeho dňa a tiež s atribútom božstva, ktorý určuje koniec podľa počiatku.

Prvá pravda spomenutá v knihe Genezis, ktorá znamená počiatky, označuje Stvoriteľa, stvorenie a osobitný dôraz na sobotu. Keď to vezmeme ako celok, riadok za riadkom, začiatok Starého zákona i záver Starého aj Nového zákona zdôrazňujú Boha ako Stvoriteľa, Desatoro, prikázanie o sobote a to, že Ježiš je počiatok i koniec.

Prorok Eliáš je v poslednom zaslúbení Starého zákona, ktoré uvádza Malachiáš, použitý ako symbol; a bol to práve prorok, ktorý sa postavil proti Jezábel a Achabovi. Kniha Zjavenia používa Jezábel ako symbol pápežstva a desať kráľov ako symbol Organizácie Spojených národov. Eliášov stret s Achabom a Jezábel predstavuje stret sto štyridsiatich štyroch tisíc s Organizáciou Spojených národov, posilnenou Spojenými štátmi a vedenou pápežstvom. Ako kráľ desiatich severných kmeňov Izraela Achab predstavoval vládnucu moc nad desiatimi kmeňmi, a tak predobrazoval Spojené štáty (Achab), ktoré zmocňujú Organizáciu Spojených národov (desať kmeňov alebo desať kráľov v sedemnástej kapitole Zjavenia), aby vykonávala prenasledovanie tých, ktorí zachovávajú sobotu, v prospech pápežstva (Jezábel). Keď Malachiáš používa Eliáša na znázornenie posolstva, ktoré prichádza pred veľkým a strašným dňom Hospodinovým, Eliáš predstavuje tých, ktorí sú prenasledovaní moderným Rímom (drakom, šelmou a falošným prorokom), tak ako bol on tri a pol roka prenasledovaný Jezábel. Zdôraznenie soboty použitím slova „pamätaj“ v Malachiášovi 4,4 pridáva ku prorockému scenáru znázornenému u Malachiáša krízu nedeľného zákona.

K úvahám o pravdách, ktoré sú sprostredkované porovnaním začiatku Starého zákona s koncom Starého zákona a potom porovnaním začiatku Biblie s koncom Biblie, je potrebné pridať ešte omnoho viac. V Genezis máme Stvoriteľa, stvorenie a sobotu, ktorá pripomína stvorenie. V Malachiášovi máme sobotné prikázanie označené ako rozhodujúcu otázku krízy, ktorá vedie k uzavretiu času milosti pre ľudstvo a k siedmim posledným ranám, alebo, ako to nazýva Malachiáš, „veľký a hrozný deň Hospodinov“. Eliáš predstavuje Boží ľud, ktorý predkladá posolstvo tretieho anjela hynúcemu svetu.

„Dnes, v duchu a moci Eliáša a Jána Krstiteľa, poslovia ustanovení Bohom upriamujú pozornosť sveta smerujúceho k súdu na slávnostné udalosti, ktoré sa majú čoskoro odohrať v súvislosti so záverečnými hodinami času milosti a so zjavením Krista Ježiša ako Kráľa kráľov a Pána pánov.“ Proroci a králi, 715, 716.

Začiatok Biblie, ktorý je zároveň začiatkom Starej zmluvy, označuje ten istý príbeh ako koniec oboch zmlúv, no každý začiatok i koniec má svoju vlastnú pravdu, ktorú zdôrazňuje a ktorou prispieva k posolstvu. V Genezis sa dôraz kladie na Božie činy, v Malachiášovi na posolstvo, ktoré varuje pred prichádzajúcou krízou. Záver Zjavenia označuje Alfu a Omegu. V prvej knihe Novej zmluvy čítame toto.

Kniha rodu Ježiša Krista, syna Dávidovho, syna Abrahámovho.

Abrahám splodil Izáka; a Izák splodil Jakuba; a Jakub splodil Júdu a jeho bratov; a Júda splodil Fáresa a Záru z Tamary; a Fáres splodil Ezróma; a Ezróm splodil Arama; a Aram splodil Aminadába; a Aminadáb splodil Naassona; a Naasson splodil Salmona; a Salmon splodil Bóza z Rachab; a Bóz splodil Obéda z Rút; a Obéd splodil Jesseho; a Jesse splodil Dávida, kráľa; a Dávid, kráľ, splodil Šalamúna z tej, ktorá bola Uriášovou ženou; a Šalamún splodil Roboáma; a Roboám splodil Abiáša; a Abiáš splodil Asu; a Asa splodil Jozafata; a Jozafat splodil Joráma; a Jorám splodil Oziáša; a Oziáš splodil Joatama; a Joatam splodil Achaza; a Achaz splodil Ezechiáša; a Ezechiáš splodil Manassesa; a Manasses splodil Amona; a Amon splodil Joziáša; a Joziáš splodil Jechoniáša a jeho bratov v čase babylonského presídlenia. A po babylonskom presídlení Jechoniáš splodil Salatiela; a Salatiel splodil Zorobábela; a Zorobábel splodil Abiúda; a Abiúd splodil Eliakima; a Eliakim splodil Azora; a Azor splodil Sádoka; a Sádok splodil Achima; a Achim splodil Eliúda; a Eliúd splodil Eleazara; a Eleazar splodil Mattana; a Mattan splodil Jakuba; a Jakub splodil Jozefa, manžela Márie, z ktorej sa narodil Ježiš, ktorý sa volá Kristus.

Teda všetky pokolenia od Abraháma po Dávida sú štrnásť pokolení; a od Dávida až po odvlečenie do Babylona je štrnásť pokolení; a od odvlečenia do Babylona až po Krista je štrnásť pokolení.

Narodenie Ježiša Krista bolo takéto: Keď bola jeho matka Mária zasnúbená Jozefovi, prv ako sa zišli, ukázalo sa, že počala z Ducha Svätého. Jozef, jej muž, bol však spravodlivý a nechcel ju verejne vystaviť pohane, a preto ju zamýšľal potajomky prepustiť. Ale keď o tom premýšľal, hľa, vo sne sa mu zjavil anjel Pánov a povedal: Jozef, syn Dávidov, neboj sa prijať Máriu, svoju manželku, lebo to, čo sa v nej počalo, je z Ducha Svätého.

A porodí syna a dáš mu meno JEŽIŠ; lebo on zachráni svoj ľud od ich hriechov. Toto všetko sa však stalo, aby sa naplnilo, čo bolo povedané od Pána skrze proroka, ktorý povedal: Hľa, panna počne a porodí syna, a dajú mu meno Emanuel, čo v preklade znamená: Boh s nami. Keď sa potom Jozef prebudil zo sna, urobil tak, ako mu prikázal anjel Pánov, a prijal svoju manželku. A nepoznal ju, dokiaľ neporodila svojho prvorodeného syna; a dal mu meno JEŽIŠ. Matúš 1:1–25.

Začiatok Nového zákona sa zhoduje so začiatkom i záverom Starého zákona a so záverom Nového zákona, lebo zdôrazňuje Božiu stvoriteľskú moc; moc, ktorú Kristus použil na stvorenie všetkých vecí za šesť dní, je totiž totožná s mocou, ktorú používa, aby „spasil svoj ľud z ich hriechov“. Slovo Emanuel, ako tento úryvok cituje zo spisov Izaiáša, znamená „Boh s nami“. Prebýva vo svojom ľude tým, že spája svoje božstvo s našou ľudskosťou, a práve toto spojenie uskutočnil, keď sa vtelením stal telom v Márii.

„Nič menšie než dokonalá poslušnosť nemôže splniť mieru Božích požiadaviek. Svoje požiadavky nenechal neurčité. Neprikázal nič, čo by nebolo nevyhnutné na to, aby privedol človeka do súladu so sebou. Máme ukazovať hriešnikom na jeho ideál charakteru a viesť ich ku Kristovi, len milosťou ktorého možno tento ideál dosiahnuť.

„Spasiteľ vzal na seba slabosti ľudstva a žil bezhriešny život, aby sa ľudia nemuseli obávať, že pre slabosť ľudskej prirodzenosti nemôžu zvíťaziť. Kristus prišiel, aby sme sa stali účastníkmi božskej prirodzenosti, a jeho život dosvedčuje, že ľudská prirodzenosť, spojená s božskou, nepácha hriech.“ Ministry of Healing, 180.

Začiatok Novej zmluvy určuje, kde, kedy a prečo Ježiš vzal na seba našu ľudskú prirodzenosť. Urobil to preto, aby ukázal, že ľudská moc spojená s božskou mocou nehreší. Hriech je prestúpením zákona, na ktorý podľa Malachiáša máme „pamätať“. Ján nás informuje, že tí, ktorí zachovávajú zákon, a teda tí, ktorí nehrešia, môžu vojsť nebeskými bránami. Matúš uvádza, že hriešnik môže premôcť hriech, tak ako ho premohol Kristus. Keď máme v sebe Krista („nádej slávy“), máme v sebe tvorivú moc, ktorá stvorila vesmír. Túto možnosť zabezpečil Kristus tým, že sa rozhodol vstúpiť do ľudskej rodiny a po celú zvyšnú večnosť sa stať nielen Synom Božím, ale aj Synom človeka.

Z knihy Zjavenia je Božiemu ľudu tesne pred ukončením času milosti otvorené osobitné poslanstvo pravdy. Toto osobitné poslanstvo je zároveň Malachiášovým „Eliášovým poslanstvom“, ktoré sa zvestuje tesne pred „veľkým a hrozným dňom Hospodinovým“.

Na začiatku oboch Zmlúv a na konci Nového zákona sú označené určité konkrétne Božie atribúty. V Genezis je Stvoriteľom a na konci Zjavenia je Alfa a Omega. Na začiatku Nového zákona sa stáva Synom človeka. A na konci Starého zákona nachádzame princíp, ktorý posol Eliáš používa na uskutočnenie poslanstva, ktoré by zvestoval: obrátiť srdcia otcov k deťom a srdcia detí k otcom.

Prorocká zásada, ktorú Eliáš uplatňuje pri predkladaní svojho výstražného poslanstva, je práve to, čo bolo Jánovi prikázané konať v Zjavení. Eliáš „obráti srdce otcov k synom a srdce synov k ich otcom“ a Jánovi bolo povedané, aby napísal to, čo vtedy bolo, a tým by súčasne písal aj to, čo malo prísť. Ján bol použitý na znázornenie toho, ako zásada alfa a omega pôsobí v prorockom Slove, a Eliáš založí svoje poslanstvo na tej istej zásade. Keď porovnávame začiatok Biblie s koncom Biblie, porovnávame Staré s Novým. Otec je začiatkom svojho dieťaťa a dieťa je zakončením otca. Tých sto štyridsaťštyri tisíc je poslednou generáciou Abrahámových detí a dejiny, v ktorých Boh vstúpil do zmluvy s Abrahámom, sú predobrazom dejín, keď Boh túto zmluvu obnovuje s tými sto štyridsaťštyrmi tisícmi.

Preto je to z viery, aby to bolo podľa milosti, aby prisľúbenie bolo isté všetkému semenu; nielen tomu, ktoré je zo zákona, ale aj tomu, ktoré je z viery Abrahámovej, ktorý je otcom nás všetkých. Rimanom 4,16.

Posolstvo Eliáša predstavuje princíp alfa a omega, lebo otcovia sú alfa a deti sú omega. Eliášovo posolstvo obráti srdcia otcov k deťom. Kristus označil Jána Krstiteľa za Eliáša a Ellen Whiteová označila Williama Millera za Eliáša i za Jána Krstiteľa. Posolstvo všetkých týchto reprezentatívnych mužov bolo predstavené ako obracanie srdc otcov k deťom a naopak. Toto dielo predstavuje účinok posolstva pri obracaní srdc ľudí k ich nebeskému Otcovi, no znamená viac, lebo je symbolom diela. V biblickom prorocke majú symboly viac než jeden význam a musia byť určené podľa kontextu.

„Čo spôsobilo, že Ján Krstiteľ bol veľký? Uzavrel svoju myseľ pred masou tradícií predkladaných učiteľmi židovského národa a otvoril ju múdrosti, ktorá prichádza zhora. Ešte pred svojím narodením Duch Svätý vydal o Jánovi svedectvo: ‚Bude veľký pred Pánom a nebude piť víno ani opojný nápoj; a bude naplnený Duchom Svätým.... A mnohých zo synov Izraela obráti k Pánovi, ich Bohu. A pôjde pred Ním v duchu a moci Eliášovej, aby obrátil srdcia otcov k deťom a neposlušných k múdrosti spravodlivých; aby pripravil Pánovi ľud hotový pre Neho.‘ Lukáš 1:15–17.“ Rady rodičom, učiteľom a študentom, 445.

Posolstvo je určené na to, aby tí, ktorí sa rozhodnú počúvať, obrátili svoje srdcia k nebeskému Otcovi; predsa však základnou prorockou zásadou, ktorá bude použitá na sprostredkovanie výstražného posolstva, bude to, že Kristus je Alfa i Omega, prvý i posledný, počiatok i koniec. Eliášovo posolstvo je založené na predkladaní Božieho prorockého Slova z hľadiska, že Ježiš Kristus je Slovo Božie a že pravidlá, ktorými sa Biblia riadi, sú zároveň atribútmi Jeho charakteru.

„Boží zákon je taký svätý ako sám Boh. Je zjavením Jeho vôle, odpisom Jeho charakteru, vyjadrením božskej lásky a múdrosti. Harmónia stvorenia závisí od dokonalej zhody všetkých bytostí, všetkého, živého i neživého, so zákonom Stvoriteľa. Boh ustanovil zákony na riadenie nielen živých bytostí, ale aj všetkých dejov prírody. Všetko podlieha pevným zákonom, ktoré nemožno prehliadať. Kým je však všetko v prírode riadené prírodnými zákonmi, jedine človek zo všetkého, čo obýva zem, podlieha mravnému zákonu. Človeku, korunujúcemu dielu stvorenia, dal Boh schopnosť chápať Jeho požiadavky, rozumieť spravodlivosti a dobrotivosti Jeho zákona i jeho svätým nárokom voči nemu; a od človeka sa vyžaduje neochvejná poslušnosť.“ Patriarchovia a proroci, 53.

Všetko (a to by zahŕňalo aj Bibliu, lebo Biblia je niečím, a ak je niečím, potom je súčasťou všetkého) podlieha pevným zákonom. Biblia má pevné zákony alebo pravidlá, ktoré riadia jej správny výklad. Jedným z týchto pravidiel je, že Biblia stotožňuje koniec vecí so začiatkom vecí. Ježiš je Slovo Božie a On je Prvý i Posledný, a je to „pevný zákon“ i vlastnosť Jeho charakteru.

Tento úvod o Eliášovi sme použili na to, aby sme ukázali, že začiatok aj koniec Starého i Nového zákona sú vo vzájomnom súlade. Koniec Biblie, ktorý je zároveň aj koncom knihy Zjavenia, je tiež v súlade so začiatkom Zjavenia. Päť svedkov o tých istých pravdách na základe princípu, ktorý je atribútom Božieho charakteru, totiž že Božie Slovo vždy znázorňuje koniec nejakej veci jej

začiatkom. Táto skutočnosť je súčasťou toho, čo znamená, že Ježiš Kristus je Alfa a Omega.

Apoštolovi Jánovi na ostrove Patmos sa otvorili výjavy hlbokého a strhujúceho významu z prežívania cirkvi. Boli mu predstavené námety nesmierného záujmu a ďalekosiahlej dôležitosti v obrazoch a symboloch, aby Boží ľud mohol s porozumením poznať nebezpečenstvá a zápasy, ktoré sú pred ním. Jánovi boli zjavené dejiny kresťanského sveta až po samý koniec času. S veľkou jasnosťou videl postavenie, nebezpečenstvá, zápasy i konečné vyslobodenie Božieho ľudu. Zaznamenáva záverečné posolstvo, ktoré má priviesť žatvu zeme k dozretiu, buď ako snopy pre nebeskú sýpku, alebo ako viazanice pre ohne posledného dňa.

„Ján vo videní uzrel skúšky, ktoré bude Boží ľud znášať pre pravdu. Videl ich neochvejnú pevnosť v zachovávaní Božích prikázaní tvárou v tvár utláčateľským mocnostiam, ktoré sa ich usilovali prinútiť k neposlušnosti, a videl ich konečné víťazstvo nad šelmou a jej obrazom.

„Pod symbolmi veľkého červeného draka, šelmy podobnej leopardovi a šelmy s rohmi podobnými baránčím boli Jánovi predstavené pozemské vlády, ktoré sa budú osobitne podieľať na pošliapavaní Božieho zákona a prenasledovaní Jeho ľudu. Tento boj pokračuje až do konca času. Boží ľud, znázornený svätou ženou a jej deťmi, bol predstavený ako značne menšinový. V posledných dňoch ešte existuje len ostatok. O týchto Ján hovorí ako o tých, „ktorí zachovávajú prikázania Božie a majú svedectvo Ježiša Krista.““

„Prostredníctvom pohanstva a potom prostredníctvom pápežstva satan po mnoho storočí uplatňoval svoju moc v snahe vyhladiť zeme Božích verných svedkov. Pohanía i pápeženci boli vedení tým istým duchom draka. Líšili sa len tým, že pápežstvo, predstierajúc službu Bohu, bolo nebezpečnejším a krutejším nepriateľom. Prostredníctvom rímskeho katolicizmu satan zotročil svet. Vyznávajúca Božia cirkev bola strhnutá do radov tohto bludu a viac ako tisíc rokov trpel Boží ľud pod hnevom draka. A keď pápežstvo, zbavené svojej sily, bolo prinútené upustiť od prenasledovania, Ján uzrel novú mocnosť, ako vystupuje, aby opakovala hlas draka a pokračovala v tom istom krutom a rúhavom diele. Táto mocnosť, posledná, ktorá má viesť vojnu proti cirkvi a Božiemu zákonu, bola symbolizovaná šelmou s baránčimi rohmi. Šelmy, ktoré jej predchádzali, vystúpili z mora, no táto vyšla zo zeme, čo predstavuje pokojný vzostup národa, ktorý symbolizuje. „Dva rohy ako baránok“ výstižne predstavujú charakter vlády Spojených štátov, ako sa prejavuje v jej dvoch základných princípoch, republikanizme a protestantizme. Tieto princípy sú tajomstvom našej moci a prosperity ako národa. Tí, ktorí najprv našli útočisko na brehoch Ameriky, sa radovali, že dosiahli krajinu slobodnú od spupných nárokov pápežstva a tyranie kráľovskej vlády. Rozhodli sa vybudovať vládu na širokom základe občianskej a náboženskej slobody.“

„No prísne ťahy prorockej ceruzky odhaľujú zmenu v tomto pokojnom obraze. Šelma s rohmi podobnými baránkovým hovorí hlasom draka a ,vykonáva všetku moc prvej šelmy pred ňou‘. Proroctvo vyhlasuje, že povie obyvateľom zeme, aby zhotovili obraz šelme, a že ,spôsobí, aby všetci, malí i veľkí, bohatí i chudobní, slobodní i otroci, prijali znamenie na svoju pravú ruku alebo na svoje čelo; a aby nik nemohol kupovať ani predávať, iba ten, kto má znamenie alebo meno šelmy, alebo číslo jej mena.‘ Tak protestantizmus kráča v stopách pápežstva.“

„Práve v tomto čase je vidieť tretieho anjela letieť prostredkom neba a hlásať: ‚Ak sa niekto klania šelme a jej obrazu a prijíma jej znamenie na svoje čelo alebo na svoju ruku, aj on bude piť z vína Božieho hnevu, ktoré je naliate nefalšované do kalicha Jeho rozhorčenia.‘ ‚Tu sú tí, ktorí zachovávajú Božie prikázania a Ježišovu vieru.‘ V zreteľnom protiklade k svetu stojí malá skupina, ktorá neuhne vo svojej vernosti Bohu. To sú tí, o ktorých Izaiáš hovorí ako o tých, čo opravujú trhlinu, ktorá bola urobená v Božom zákone, tí, čo obnovujú dávne rumoviská a pozdvihujú základy mnohých pokolení.“

„Najslávnejšie varovanie a najstrašnejšia hrozba, aké boli kedy adresované smrteľníkom, sú obsiahnuté v posolstve tretieho anjela. Hriech, ktorý privoláva Boží hnev nezmiešaný s milosrdenstvom, musí mať nanajvýš ohavný charakter. Má byť svet ponechaný v temnote, pokiaľ ide o povahu tohto hriechu? — Rozhodne nie. Boh takto so svojimi tvormi nenakladá. Jeho hnev nikdy nepostihuje hriechy nevedomosti. Skôr než budú Jeho súdy uvedené na zem, musí byť svetu predložené svetlo týkajúce sa tohto hriechu, aby človek vedel, prečo majú byť tieto súdy vykonané, a aby mal príležitosť uniknúť im.“

„Posolstvo obsahujúce toto varovanie je posledným, ktoré má byť zvestované pred zjavením Syna človeka. Znamenia, ktoré On sám dal, ohlasujú, že Jeho príchod je už blízko. Už takmer štyridsať rokov znie posolstvo tretieho anjela. V priebehu veľkého zápasu sa formujú dve skupiny: tí, ktorí ‚sa klaňajú šelme a jej obrazu‘ a prijímajú jej znamenie, a tí, ktorí prijímajú ‚pečať živého Boha‘ a majú na svojich čelách napísané meno Otca. Nie je to viditeľné znamenie. Nastal čas, aby sa všetci, ktorým leží na srdci spasenie ich duše, vážne a úprimne pýtali: Čo je pečať Božia? A čo je znamenie šelmy? Ako sa môžeme vyhnúť jeho prijatiu?“

„Pečať Božia, znak alebo znamenie Jeho authority, sa nachádza vo štvrtom prikázaní. Toto je jediné ustanovenie Desatora, ktoré poukazuje na Boha ako na Stvoriteľa nebies a zeme a jasne odlišuje pravého Boha od všetkých falošných bohov. V celom Písme sa skutočnosť Božej stvoriteľskej moci uvádza ako dôkaz, že On je nad všetkými pohanskými božstvami.“

„Sobota prikázaná štvrtým prikázaním bola ustanovená na pamiatku diela stvorenia, aby tak myseľ ľudí stále obracala k pravému a živému Bohu. Keby sa sobota vždy zachovávala, nikdy by nebolo modloslužobníka, ateistu ani neverca. Posvätné zachovávanie Božieho svätého dňa by bolo viedlo myseľ ľudí k ich Stvoriteľovi. Veci prírody by im Ho boli pripomínali a vydávali by svedectvo o Jeho moci a Jeho láske. Sobota štvrtého prikázania je pečaťou živého Boha. Poukazuje na Boha ako na Stvoriteľa a je znamením Jeho oprávnenej authority nad bytosťami, ktoré stvoril.“

„Čo je teda znamením šelmy, ak nie falošná sobota, ktorú svet prijal namiesto pravej?“

„Prorocké vyhlásenie, že pápežstvo sa malo povýšiť nad všetko, čo sa nazýva Bohom alebo čo je predmetom uctievania, sa pozoruhodne naplnilo v zmene soboty zo siedmeho na prvý deň týždňa. Všade tam, kde je pápežská sobota uctievaná prednosťne pred Božou sobotou, tam je človek hriechu povýšený nad Stvoriteľa neba a zeme.“

„Tí, ktorí tvrdia, že Kristus zmenil sobotu, sú v priamom rozpore s Jeho vlastnými slovami. Vo svojej Kázni na vrchu vyhlásil: ‚Nedomnievajte sa, že som prišiel zrušiť zákon alebo prorokov; neprišiel som zrušiť, ale naplniť.‘ Lebo veru vám hovorím: Dokiaľ sa nepominie nebo a zem,

nepominie ani jediné písmeno ani jediná čiarka zo zákona, kým sa všetko nestane. Ktokoľvek by teda zrušil jedno z týchto najmenších prikázaní a tak by učil ľudí, bude sa nazývať najmenším v nebeskom kráľovstve; ale ktokoľvek ich bude zachovávať a učiť, ten sa bude nazývať veľkým v nebeskom kráľovstve.““

„Rímski katolíci uznávajú, že zmena soboty bola vykonaná ich cirkvou, a uvádzajú práve túto zmenu ako dôkaz zvrchovanej autority tejto cirkvi. Vyhlasujú, že tým, že protestanti zachovávajú prvý deň týždňa ako sobotu, uznávajú jej moc vydávať zákony v božských veciach. Rímska cirkev sa nevzdala svojho nároku na neomylnosť, a keď svet a protestantské cirkvi prijímajú falošnú sobotu, ktorú vytvorila, fakticky uznávajú jej nárok. Môžu sa odvolávať na autoritu apoštolov a otcov na obranu tejto zmeny, ale klamnosť ich uvažovania je ľahko rozpoznateľná. Pápeženec je dosť bystrý na to, aby videl, že protestanti klamú sami seba a ochotne zatvárajú oči pred skutočnosťami v tejto veci. Keď ustanovenie nedele získava priazeň, raduje sa v istote, že napokon privedie celý protestantský svet pod zástavu Ríma.““
Signs of the Times, 1. novembra 1899.